

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάχτης τοῦ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΥ καὶ σ' αὐτόν πρέπει νὰ στέλνονται οὐλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΣ βγαίνει τέσσερεις φοραὶς τὴν ἑβδομάς καὶ τυπόμεται σὲ 7—8 χεῖλε ἀδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλο. Ἡ συνδρομὴ του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάδα δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ 5' τῆς Ἑλλάδος 12. Κανένας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητὴς, ἀν δὲν στείλῃ, πρῶτα τὸν παρῶ. Ὅσα ἀποβλέπουν εἰς γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀτομικὰ καθὼς καὶ διατριβαῖς δὲν εἶνε δεχταῖς. Γιὰ κάθε γνωστοποίησι πληρώνεται ἡ ἀράδα πενήντα λεπτά, τὴ κάθε φορᾶ.

Διδασκαλίας

τὸ ἀνάγνωσμα.

Σὲ κάθε τόπου καὶ βιλαέτι ὑπάρχουσι τρεῖς μεγάλας δυνάμεις πολιτικαῖς, ὁ βασιλέας, ἡ κυβέρνησις καὶ ἡ ἐφαμελίδο γραφία. Ἔτσι εἶπε ἕνας μέγας φιλόσοφος φραντζέζος. Καὶ τὴ μὲν δύναμις τοῦ βασιλῆα καὶ τῆς κυβέρνησις τὴ ξέρουμε, τώρα ἄς δοῦμε μὲ λίγα λόγια καὶ τὴ δύναμις τῆς ἐφημεριδογραφίας.

Ὡς καθὼς κάθε στρατιώτης εἶνε φρουρὸς τῶν δικαιωμάτων τοῦ πολίτου, ἔτσι καὶ ὁ δημοσιογράφος ὁ ἀληθινὸς εἶνε στρατιώτης τοῦ λόγου, καὶ φρουρὰ καὶ αὐτὸς τὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου μὲ τὸν λόγον, ὡς καὶ ὁ στρατιώτης μὲ τὴ λόγχη καὶ τὸ ντουφέκι.

Κάθε κυβέρνησις ὅσο καὶ ἂν ἀγαπᾷ τὸ καλὸ ἐνοῦς τόπου, ὡς ἀπὸ τῆς σκουτοῦρες τῆς πολλαῖς πού βρίσκεται, δὲν εἶνε δυνατὸ νὰ τὰ ξέρῃ οὐλα ὅσα συμβαίνουν κάτω στὴ κοινωνία, ὡς καθὼς καὶ οὐλαῖς τῆς ἀνάγκαις τοῦ τόπου, ἕνεκα λοιπὸν τοῦτο ἡ ἐφημεριδογραφία ἐρχεται πρὸς βοήθεια τῆς κυβέρνησις καὶ κάθε ἀρχοντος καὶ τοὺς δείχνει τῆς ἀνάγκαις τοῦ λαοῦ καὶ ἔτσι διορθώνονται πολλαῖς ἐλλείψεις.

Ὁ ἀληθινὸς ἐφημεριδογράφος εἶνε σὰν νὰ λέμε ἀντιπρόσωπος τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν δέχεται καὶ τὸν ἀναγνωρίζει ὡς τοιοῦτο, γιατί ἅμα πάθη κανένα ἀδίκημα, ἂν ἔχη κανένα παράπονον, ἀμέσως τρέχει στὴς ἐφημερίδες νὰ δημοσιέψῃ τὸν πόνον του καὶ νὰ ζητήσῃ τὸ δικαίον του.

Μεταξὺ ὅμως τῶν ἐφημεριδογράφων, ὡς καθὼς συμβαίνει σ' ὅλας τῆς τάξεις τῆς κοινωνίας, ὑπάρχουν διεφθαρμένοι ἀνθρώποι, ἔτσι καὶ μεταξὺ τῶν ἐφημεριδογράφων ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ αἰσχροκερεῖς καὶ μπιρμπάντες, οἱ ὁποῖοι ἀντὶς νὰ φέρουν καλὸ, ἀπεναντίας γίνονται ἀφορμὴ μεγάλης διεφθορᾶς καὶ σκαντάλων.

Τώρα καὶ ἕνα ἄλλο παράδειγμα. Ὅπως ἡ βουλή εἶνε καμωμένη νὰ ἐπιβλέπῃ καὶ διορθῶνῃ τὰ σφάλματα τῆς κυβέρνησις, ἔτσι καὶ ὁ σατυρογράφος εἶνε ταγμένος νὰ ἐπιβλέπῃ

καὶ διορθῶνῃ τὰ σφάλματα τῆς ἐφημεριδογραφίας καὶ τῆς κοινωνίας.

Γιὰ νὰ ἦναι δὲ κανεὶς ἀξίος σατυρογράφος, πρέπει νὰ ἦναι πρῶτος αὐτὸς τίμιος καὶ ὄχι φαῦλος καὶ νὰ κἀνῃ πρῶτο τὸν ἑαυτὸ του καλὸ παράδειγμα στὸ λαὸ, ὥστε ὅταν γράψῃ καὶ σατυρίζῃ μιὰ κακὴ πράξι ἐνοῦς πολίτη, νὰ μὴν μπορῇ ἐκεῖνος νὰ τοῦ πῇ:

— Βρὲ μασκαρά, δὲν κυττάζεις πρῶτα τῆς δικαίης σου τῆς μπομπαῖς, ὄνο θέλεις νὰ διορθώσης τοὺς ἄλλους;

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι στὴν Ἑλλάδα ἡ ἐφημεριδογραφία ἐξέπεσε πολὺ ἀπὸ τὸν εὐγενῆ καὶ μεγάλο προορισμὸ τῆς, διότι ὡς καθὼς λέει ὁ Ραγκαβῆς, κάθε ρουσφετλῆς λέει στὸν ὑπουργό:

Ἡ ὑπουργήμα μου δίνεις, ἡ ἐφημερίδα γράφω.

Ἄλλὰ θὰ μοῦ πῆτε, γιὰ ποιὸ σκοπὸ καὶ ποιὰ ἡ ἀφορμὴ ποῦ ἀρχίσα νὰ σὰς ψάλλω αὐτὸ τὸ τετραβάγγελο.

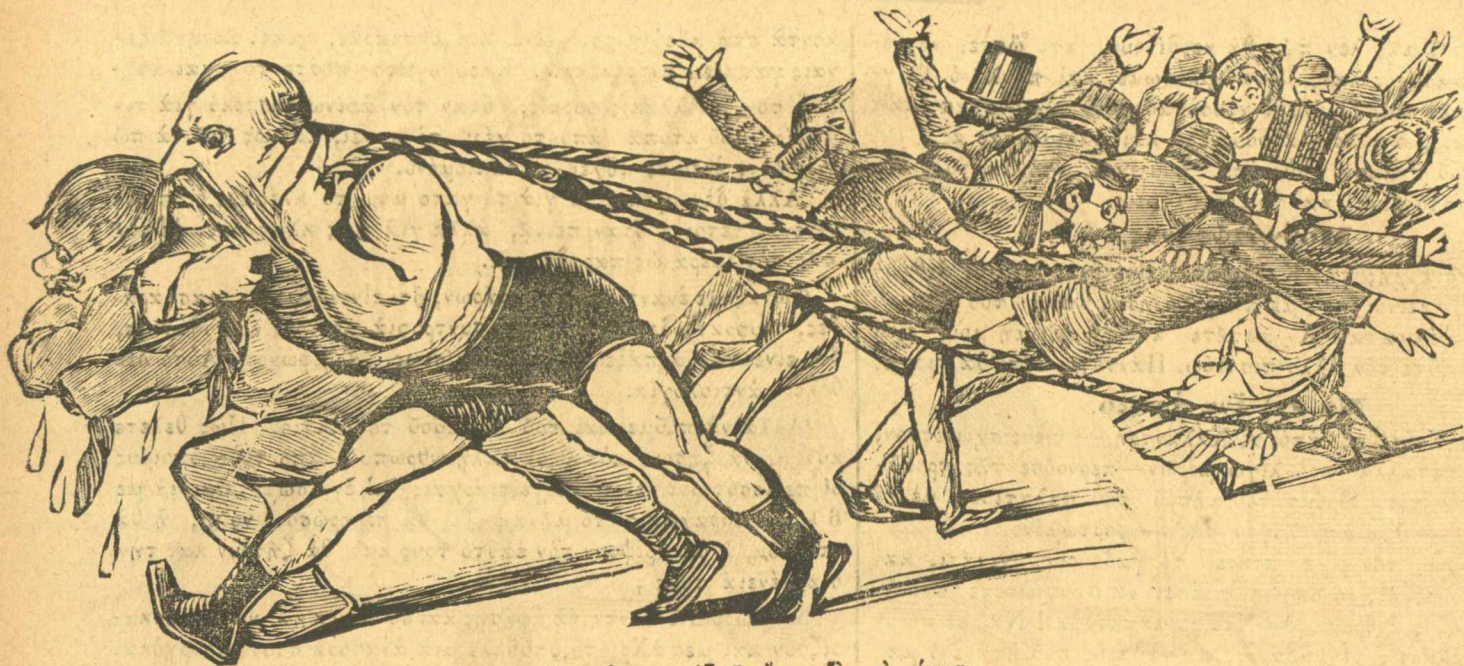
Τόσα ἀμέσως θὰ σὰς τὸ πῶ. Οἱ νόμοι ἐγίναν γιὰ νὰ τιμωροῦν ἐκεῖνοὺς ποῦ ἀδικοῦν τοὺς ἄλλους, καὶ κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα, ὅσο καὶ ἂν τὸν ἀδίκησε ἕνας ἄλλος νὰ πάρῃ τὸ δικαίον του μὲ τὸ χεῖρι του τὸ ἴδιον, νὰ αὐτοδικήσῃ, διότι τοιοῦτο εἶνε παράνομον, καὶ γι' αὐτὸ ὁ νόμος τιμωρᾷ κάθε αὐτοδικία αὐστηρᾶ, διότι ἀλλοίμονον σὲ κείνη τὴ πολιτεία, ὅπου κάθε ἕνας θέλει νὰ κἀνῃ τὸ δικὸν του, τότες δὲν μένει ἄλλο παρὰ νὰ πάρωμε ὅλοι ἀπὸ ἕνα ρόπαλον στὸ χεῖρι καὶ ν' ἀρχίσωμε ροπαλομαχίαν μὲ κεινοὺς ποῦ μὰς ἀδικοῦν.

Ἡμεῖς ἐδῶ πέρα, ἐμάθχμε νὰ λέμε ἕνα λόγο, ἅμα κανεὶς ἐφημεριδογράφος γράφει τίποτα γιὰ κανέναν:

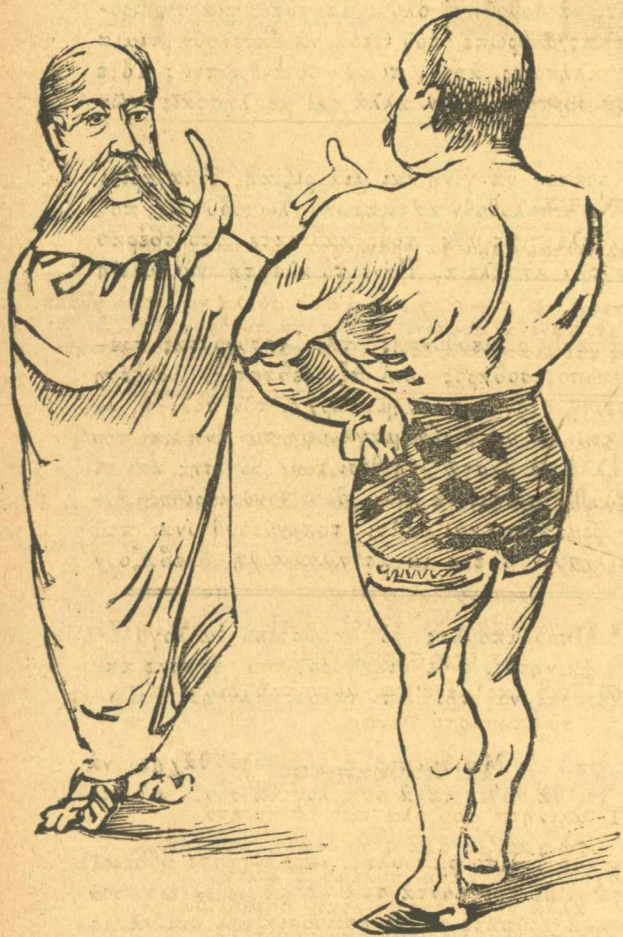
— Ἐὰ τὸν πιάσω τὸν κερατὰ, νὰ τὸν σπᾶσω στὸ ξύλον.

Καὶ πραγματικῶς, σὲ κανένα μέρος τοῦ κόσμου δὲν συμβαίνει, ὅτι ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, νὰ δαίρουν τοὺς ἐφημεριδογράφους σὰ γαϊδουρία. Σὰς ἀδίκησε ἕνας, σὰς ἔγραψε πράγματα ἀνυπαρχτα, σὰς συκοφάντησε, σὰς ὕβρισε; νὰ τὸ δικαστήριον καὶ ἀνάξτε τον, ἢ ἂν δὲν θέλετε ἔτσι, στόμα ὁ Θεὸς σὰς ἔδωσε πηγαίνετε, μιλήστε του σὰν ἀνθρώποι, νὰ διορθώσῃ ὁ ἴδιος ἐκεῖνος ποῦ σὰς πειράξε ἀδικα τὸ ἀδικὸν σας

Κουράγιο, και μᾶς ἔφυγε ὀλο τὸ κόμμα.

Θὲς τὴν ἐξουσία; Μὰ θὰ παλέψομε. Δές μέ.

καὶ κατεβάζουν σὰν τραμποῦκοι τὰ καπέλα τους καὶ σπρί-
φουντὰ ποντικοφαγωμένα μουστάκια τους, σὰν νὰ κρατοῦν
τὸν Πάπα ἀπὸ τὰ γένηια.

Ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ ζηματευτοῦν, ἀλλὰ ἔστώντας μὲ τὸ
νὰ ἦνχι τὸ ζήτημα σπουδαῖον στὸ αὐριανὸ φύλλο, τ' ἀπο-
τελειώνομε.

μας γρήγορα νὰ μὴ σὲ στρώσωμε στὸ ξύλο καὶ πᾶς μὲ σπα-
σμένα πλευρὰ

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὸν ἔπιασαν ἀπὸ τὰ χέρια σηκωτὸν
καὶ τὸν ξεπόρτισαν, ἐνῶ ὁ Μπούμπουλας φώναζε. — Τὸ κα-
πέλο μου, τὸ καπέλο μου. Κλητῆρες, τὸ καπέλο μου, δὲν
μοῦ δίνουν, μοῦ κλέψαν τὸ καπέλο μου.

Μεθαύριο θὰ δῆτε τι νέα μαρτύρια ἐτράβηξε μὲ τὴν Περ-
μαθούλα ὁ Μπούμπουλας; γι' αὐτὸ τὸ πολυπαθῆ του καπέλο.

Θὰ σᾶς πάρω καὶ τῆς δυό.

Ὡς καθὼς βλέπετε ἐγὼ ὅσο κι' ἂν προσπαθῶ νὰ τὴ τελειώσ
αὐτὴ τὴν ἱστορία τοῦ Μπούμπουλας αὐτὴ δὲν ἔχει τελειωμό.
Φταίω γώ;

